

Wernke Bernát

titkok nyílnak...

(Orgoványi Anikó művésznőnek)

ma repdeső
egek ereszkednek,

fodros
peremeiket erre

lejtetve... hisz

az ihletés, szenvedélyeinek

tépetege –

kavarog a
meglepettekre... kik

bolyongva
haladnak... e

képek fele... és
szemeikből

kipárolgó
gőz merül, a

végtelenekbe

tükröztetve
feszültségük zongoráját, az

alkotói
billentyűzetekre... hisz

bármerre is
néznek, minden

képen,
más-más ismeretlenség

van
megütve... ami, így kibontva

színeivel,
vonalaival közelebbre

hozza őket,
látásuk csillagzatába

merítetten... és
arcuk bőre, akár

rajta
fürdetett harmatok – sodródik

derengetük
feszülésébe, mert

minden fele,
fényeik

lépegetnek, tovább-tovább –

kanyargó
ragyogataikkal, a

vásznakat
súrolván... ez alkotások már

bátorítóba
ültetett honán... hol

fel-felcseng,
kizöldelletük

világa, arra
meneteleik

szárnyaló sodratában...

szemek völgyeibe

(Orgoványi Anikó művésznőnek)

...ha az erre szálló
zsongatok, füleinkbe
harmatozón, sugárt
szórva rázódnak, már-már
táncolón, úgy illatot
dobva, erre tartó
folyamaiba bújtatva... sosem
hervatag lobbanatban...
takaróként tapadva, az
arra borulókra – kiket
megszállnak a parttalanodó
korszakok, az alkotó ecsetjéből,
tollából kifolyón, a már
harangozó fényekből, ide,
erre kibukón... szikrázataiból
záporozón... ha varázslat
mozdul, a falakról, könyvlapokból
ki-kicsapongón, figyelő szemek
völgyeibe keveredve, ütemek
mélyibe... a telítődő orcák
vágyakozó reményeibe... mikor
gyengéd várakozásaik, kövülnek
örömmükkel... egykor ingatag
remegeteikből, ki-kiszökkentve...
hát e pillák borította világ,
ragyogja végig, Anikó
csillámdús csapódását –
nemcsak itt mára, hanem
örök fényként a homályban...